

EÖRSI ISTVÁN VERSEIBŐL

Közök

Fák zöld fákláját
elfújta képzeletem
kövek megbízható súlya
nem nyugtatott meg sohasem —
miért kell mindennek nekiütődnöm
miért vonzanak az élek és szögletek
miért nem tudok átlépni a göröngyön
közöket miért nem keresek?

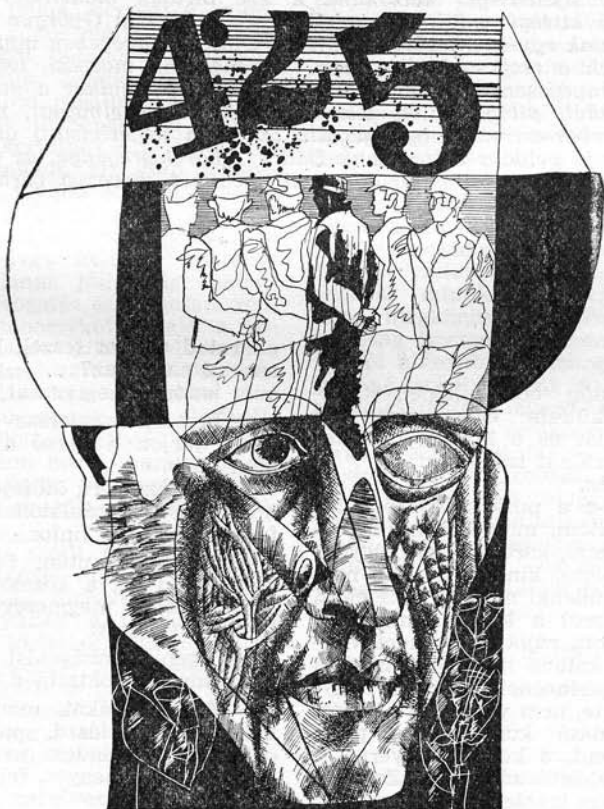
A bolygók s atomok közti közökben
berendezkedhet a gondolat
a percek s emberek közti közökben
kipárnázhatná biztonságomat
fák karéja homok és felhő
és csapódásaim lüzmája helyett
hallgathatnám a mindenképp-közeltgő
macskapuha lépteiket.

Bekerítve

Kunyhóm körül neszezve gyülekeznek
ma éjszaka is,
ég reccsen, zörög a bozót,
kövek koccannak össze, de lámpám
fényköréből a mozgás kihátrál,
belül rekedtem a körön —
bármikor beszökkenhetnek az ajtón,
a köröskörül-tárt ablakokon,
átkígyózhatnak küszöbömön,
karmuk bőrömet fölhasíthatja,
szívemig döfhetik fullánkjukat,
ugrásra — gondolom — egyik sem ügyetlen,
foguk — gondolom — éles és mérges,
és én nem tudom még a nevüket sem.

Vallomás

Igaz, még azért is
szeretlek, mert olyan
könnyedén, vidáman,
kéz-a-kézben, olyan
jövőbe-bízó, gőgös
számító önzetlenséggel,
közös reménnyel, olyan
egymásra-utaltan, egymást
fortélyosan elejtett
gyöngéd félszavakkal
támogatva-megértve
szóltunk szakítani, mintha
nyaralni készülödnénk
egy lakatlan szigetre.

Aranyossy György rajza